

Påskedag d. 20 april 2014, Silkeborg

Prædiken af Søren P. Grarup

Indgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20,1-18.

Evangelielæsning: Markusevangeliet kap. 16 v. 1-8 og alternativ slutning v. 9

Udgangslæsning: Johannesevangeliet kap. 20,19-22.

Påskemorgen synger vi jubelsang. Vi tænder påskelys og pynter med blomster.

For Påskemorgen er glædens morgen - glæden over Jesu opstandelse – glæden over hans sejr over døden - glæden ved livet, som han giver os - livet, som vi må leve dag for dag i hans lys - og det evige liv med Gud, som vi ejer i håbet.

Påskemorgen - dengang det hele skete - var ikke en jubelmorgen. Den var fuld af forvirring og frygt og sorg. Vi prøver i vor påskefejring at genopleve blot lidt af den atmosfære, når vi kommer her til gudstjeneste i tavshed med Langfredags mørke og rædsel i frisk erindring - intet lys - ingen sang, indtil vi hører det ubegribelige budskab: "Kristus er opstanden!" Og vi svarer: "Ja, han er virkelig opstanden!"

Påskemorgen faldt svaret ikke så prompte. Da kvinderne som de første kom og fortalte disciplene, at de havde set Herren, var der ingen, der ville tro dem. Og da Jesus kom til hele forsamlingen af apostle og dem, der var sammen med dem, men Thomas manglede, kunne de ikke overbevise Thomas om, at det var sandt. Det var først, da de selv mødte den opstandne, at de tøvende vovede at tro, at det var sandt: Jesus, den korsfæstede, lever.

Sådan har det faktisk været siden: Ingen kan tro det, før de selv møder den opstandne.

Du kan læse evangeliet som en af alle de mange gode historier om de godes kamp mod og sejr over det onde. Det er der ikke mere liv i, end i et eventyr. Og når mørke og kulde og død omklammer livet, som det til tider sker for ethvert menneske, så kan du blot bekymret spørge som kvinderne påskemorgen: Hvem skal vælte stenen fra graven?

Du kan høre evangeliet om Jesu opstandelse, som smuk symbolsk tale om livet, der får ret, ligesom forårsblomsterne spirer i frossen jord. Da har du dog fået øje for det liv, som Gud har skabt, men ikke for det liv, som han har frelst ud af synd og død. Det er der ikke mere liv i end i blomsterne, der alle visner en dag - og tilbage står stadig spørgsmålet: Hvem skal vælte stenen fra graven?

Du kan også høre evangeliet om Jesus Kristus som Guds kærlige hilsen til dig - læse det som hans kærlighedsbrev til dig, så du vover at løfte øjnene og se, at stenen *er* væltet fra graven - Jesus Kristus, verdens frelser - din frelser, som døde for dig - han lever og er dig ganske nær - lige her og lige nu.

Det er den største af Guds riges hemmeligheder er den vi fejrer i dag: Kristus er opstanden. Livets land ligger åbent for enhver - det evige liv.

Det er en hemmelighed - ikke fordi det holdes skjult, eller fordi det er forbeholdt en snæver særligt indviet loge at kende til det, men fordi ingen kan se det, og ingen tro det, før han eller hun selv møder den korsfæstede og opstandne.

Den påskemorgen dengang og dagene derefter kan vi læse om, at Jesus mødte sine disciple ansigt til ansigt, sådan som hver enkelt havde brug for at møde ham – Maria, der stod og græd ved graven - to slukørede disciple på vej til Emmaus - Thomas, der ville se facts - Peter, som Jesus rejser af fornægtelsens skam.

Vi møder ham ikke ansigt til ansigt på samme vis.

Hvis vi spørger rundt i forsamlingen her: "Hvordan mødte du Jesus?" så vil vi få lige så mange forskellige beretninger, som vi får svar på spørgsmålet.

Den, der ikke selv har mødt ham, eller ikke *vil* tro, vil måske mene, at det er menneskers religiøse fantasi, der spiller dem et puds.

Men når Jesus selv møder os, så er vi ikke i tvivl om, at det er ham.

Og hvert vidnesbyrd om at møde Jesus, så forskellige vore vidnesbyrd kan være er, er godt at høre. Men netop derfor går det ikke an at sige, at sådan og sådan sker dette møde med Jesus. For Jesus møder den enkelte, som den enkelte har behov for det.

Hør evangeliet som Guds kærligheds hilsen til dig: Guds Søn, Jesus Kristus, døde på korset for din skyld - han opstod - han lever.

Og løft så blikket og se, at stenen er væltet fra graven - og han selv kommer dig i møde.

Han kommer for at have fællesskab med dig og vandre med dig gennem hele livet, så hele dit liv bliver nyt - så gennemgribende nyt, at Paulus måtte udtrykke det sådan: "Vi blev altså begravet sammen med Kristus ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv." – Ordret siger han, at vi skal vandre med Kristus "i livets nyhed" – et stadigt nyt liv.

Disciplene dengang oplevede et helt nyt liv, og at vandre i livets nyhed.

"Jesus udsendte selv ved dem fra øst til vest det hellige og uforgængelige budskab om den evige frelse." skrev Markus.

Johannes fortæller, at Jesus sagde til dem: "Ligesom Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer."

Han tog dem med i sin egen gerning - i Guds stræben mod hele verdens frelse. Han gjorde dem til Guds medarbejdere. *Det* er et helt nyt liv.

Men før de gik, fik de lov at opleve et endnu tættere fællesskab med deres Herre, end da han gik sammen med dem på Galilæas støvede veje. Han gav dem sin Ånd, så de dybt i hjertet var føjet sammen med Gud – Gud, som Jesus kaldte min fader og jeres fader, min Gud og jeres Gud.

Sådan træder den nye pagt ved Jesu blod i kraft: Når evige, hellige Gud siger til hver af os: "Du er mit elskede barn!" Og vi svarer i Jesu navn: "Du, Gud, er vor Far!"

Det er et helt nyt liv – en vandring i livets nyhed.

Det samme nye liv bliver vort i mødet med den korsfæstede og opstandne.

De første kristnes nye liv får vi et indblik i i Ny Testamente. Og mange, som betragtede dem på afstand dengang, kunne med en vis ret spørge: Hvad nyt er der ved det? Hvad nyt er der ved forfølgelser, hån, spot, fængsling, tortur, henrettelser. Det ligner da det værste af alt det gamle.

Der er stadig kristne rundt om i verden, der oplever det samme, som vi her til lands er forskånet for.

Men også vi kan opleve det samme mørke, som alle andre mennesker.

Vi kan undertiden føle, at vort liv helt tørrer ud og visner. Lovede Jesus ikke strømme af levende vand?

Vi kan også undertiden synes, at Gud er helt borte og alt er mørke. Sagde Jesus ikke: Jeg er med jer alle dage?

Jo, det lovede han - og det *er* han. Men hvem er han, der er med os alle dage?

Det er ham, der hang på korset, da solen formørkedes, og dagen blev til nat.

Det er ham, som der oppefra hviskede: Jeg tørster.

Det er ham, som råbte: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig.

Det er også ham, der sagde: Det er fuldbragt - og døde for dig og for mig.

Han opstod - han lever - han møder os - han er med os alle dage, han der kender hele vort liv - al vor glæde og al vor smerte.

Og han giver kraft til at leve og tjene på trods af mørke, tørst, og tvivl, når vi ikke kan få øje på Gud. Også dér er han med os.

Det er Guds riges hemmelighed. Hemmelig - ikke fordi det er forbeholdt de særligt indviede, men fordi ingen forstår det ved at kigge ind ad vinduet og betragte de kristne udefra. Vor tilværelse kan ligne alle andres - måske endda se værre ud - hvis man kigger på os gennem vinduet.

Men Guds riges hemmelighed åbenbares for enhver, som vil tage imod den korsfæstede og opstandne, som møder os. Han er med os - han der døde og opstod - og hverken liv eller død kan byde på sten, som han ikke kan vælte - for stenen er væltet fra hans grav, og han lever.

Han stikker ikke af fra mørket, men midt i mørket er han vort lys.

Han lader os ikke i stikken med byrderne, der ikke er til at bære. Men under byrderne er han vor kraft.

Han forlader os ikke i sorgen, men midt i sorgen er han vor glæde.

Han rejser ikke den sikre vej uden om vore livsørkener - men midt i ørkenen rækker han os levende vand.

Han frygter ikke døden, men i døden, når alt er slut, er han vort liv og altings begyndelse.

Sådan vandrer han med os - den korsfæstede og opstandne.

Sådan giver han os et helt nyt liv.

Og en dag, når vor vandring på denne stenede jord er slut, løfter han os op med sig til et nyt liv - så nyt, at ordet "nyt" slet ikke er tilstrækkeligt - et evigt liv hos Gud.

Løft blikket og se, at stenen er væltet fra graven. Jesus Kristus - den korsfæstede - er opstanden.
Han lever - han møder os her, og vi skal leve med ham.

Amen.